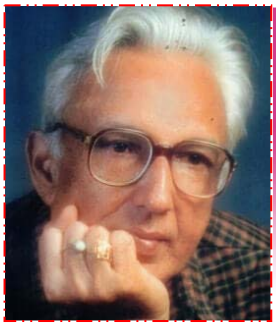

జాలిలేని జాబిలి

– కొమ్మూరి వేణుగోపాలరావు

తనకు కావలసింది వెదుక్కుంటూ ముందుకుపోవడమే మానవుని జీవితం. కాని తనకు కావలసిందేమిటోకూడా తెలియని అస్పష్టస్థితి.

రచయిత కావాలనుకున్నాడు - అయినాడు. డాక్టరు కావాలనుకున్నాడు - అయినాడు. పేరు ప్రఖ్యాతులు కావాలనుకున్నాడు - లభించినై.

కానీ అతనికి యేదో కావాలి. అతన్నెంతోమంది ఆరాధించారు. జీవితంలోకి ఎందరో సుందరీమణులు ప్రవేశించారు. అతని చుట్టూ ప్రేమ హృదయంలో ప్రేమ. కాని ఆ ప్రేమ అతన్ని స్పర్శించేదేగాని అదృష్టవంతుడ్ని చేయలేదు.

యవనం వుంది - డబ్బు వుంది - కీర్తి వుంది - అంతా వున్నారు కాని...?

అతనిపట్ల జాబిలికి జాలిలేదు.

కొమ్మూరి రవికిరణ్ గారి ప్రత్యేక అనుమతితో
అలనాటి అందమైన నవల పునర్ముద్రణ

(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

పద్మజ పరుగెత్తుతోంది, "ఆగవే నీలాగా లేడి పిల్లలాగా మేము ఛంగు ఛంగున గంతులు వెయ్యలేం" అని స్నేహితురాళ్ళు గొడవ పెట్టసాగారు.

ఆ తోటల్లో, వెలుగునీడల్లో, పచ్చికమీద చేరగిలబడిపోయింది ఆలోచిస్తూ.

"ఎవర్ని గురించి ఆలోచన" అంది ఓ స్నేహితురాలు ప్రక్కకి వచ్చి కూర్చుని.

"ప్రేమ గురించి."

"అబ్బో! ప్రేమ, పద్మా నాకు ప్రేమించాలని వుందే, యెలాగో చెప్పవూ?"

"ఛా, పో"

"అబ్బ చెప్పవే"

"ఐతే వుండు" అని పద్మజ లేచి చేతిలో సంచి తీసుకుని చెట్ల చాటుగా వెళ్ళింది. అయిదు నిమిషాలు గడిచాయి. చాటునుంచి ఓ యువకుడు బయటకు వచ్చాడు.

స్నేహితురాలు లేచి నిలబడింది.

"ఇలారా. నన్ను కావలించుకో."

"వసేయ్ పద్మా! ఈ ప్యాంటూ చొక్కా నీకెక్కడివి?"

"హూఫ్! ఇప్పుడు నేను నీ వెంట బడతానన్నమాట. పోజు కొడుతూ వుంటాను ఇదిగో ఇలా కొడతాను. మొట్టమొదట నీకు ఆగ్రహం కలగాలి. కొంచెం తిట్టు ఫరవాలేదు. తరువాత నీ వెనకాలనే పడి వో పాట అందుకుంటాను. సరిగ్గా సగం వరకూ అయినాక మూతీ, ముక్కూ విరుచుకుంటూనే నువ్వు పాడెయ్యి కోపంగా. అటు తిరిగి మటుకు, నేను చూడకుండా చిరునవ్వులు నవ్వుకో. చివరకు చొరవగా నీ చెయ్యి పట్టుకుంటాను. నన్ను చెంపమీద కొట్టడానికి చెయ్యెత్తి నిర్ఘాంతపోయి, నాకళ్ళలోకి చూస్తూ నిలిచిపో. అప్పుడు నేను మరో పోజు కొట్టేసి ఇలా నవ్వేస్తాను. అదే లవ్వు. వూ త్వరగా కానియ్యి. ఇదిగో వెంటపడుతున్నాను .. ఊ ఇహ నువ్వు పాడెయ్యి. ఆ చెయ్యి పట్టుకుంటున్నా. ఇంకా కొట్టడానికి చెయ్యి ఎత్తు. అదీ అలాగ. ఆ ఇప్పుడు పోజు కొడుతున్నాను కాచుకో"

వెనకనించి చప్పట్లు వినిపించాయి. వెను వెంటనే కిలకిలమని నవ్వులు. కెమెరా క్లిక్ మంది.

"ఛీ, టైముకొచ్చి అంతా పాడుచేశారు" అంటూ పద్మజ విసుగు నటిస్తూ దూరంగా వెళ్ళింది, ఓ సన్నజాజి పువ్వులచెట్టు దగ్గరకెళ్ళి కూర్చుంది. సన్నజాజిపువ్వులు ఎంత యిష్టం తనకు?

మధు ప్రక్కన వుంటే ఎంత బాగుండును? ఇలాగే అల్లరి చేసేదా? ఇంకా యింకా చేసేది. అతన్ని పట్టుకోమని చెప్పి అందకుండా ఛంగు ఛంగున పరిగెత్తేది. తనని అందుకోలేక అతను ఆయాసంతో అవస్థ పడుతూవుంటే ఉడికించి, దగ్గరకు వచ్చి చెవులు పట్టుకుని ఊపి ఊపి ఆడించేది. అతన్ని నీళ్ళలోకి తోసి యీతరాక అవస్థ పడుతోంటే కిలకిలమని నవ్వి గేలిచేసేది. అతడి వళ్ళో తలపెట్టుకుని, జీవితాన్ని గురించి, ప్రపంచాన్ని గురించి చిత్రవిచిత్రమైన కబుర్లు చెపుతోంటే ఈ

కొడుతూ ఆలోచించేది. అతని జుట్టుని చిందరవందర చేసేసి ఫక్కుమని నవ్వేది. ఆకాశంలో చందమామని తెచ్చి పెట్టమని మారాం చేసేది. అబ్బ యెలా కలుసుకుంటుంది అతన్ని? యెలా కలుసుకుంటుంది?

భయంగా వుంది పద్మజకు. అక్కడినుంచి లేచి తూలుకుంటూ స్నేహితురాళ్ళ దగ్గరకు వెళ్ళిపోయింది.

కాలేజీలో స్టూడెంట్లందరూ క్రికెట్ ఆడుతున్నారు. ఊరి బయటి మైదానంలో. మధుబాబుకి కూడా ఆడదామని సరదా పుట్టింది. బ్యాట్ తీసుకున్నాడు. బౌలర్ విసిరిన బంతి విసురుగా మీదకు వస్తోంది. బలమంతా ఉపయోగించి కొట్టాడు. బంతి రివ్వున వెళ్ళి దూరంగా వున్న పెద్ద చెత్త కుండీలో పడింది. మధుబాబు బ్యాట్ క్రిందపడేసి బంతికోసం పరిగెత్తాడు.

అంత పెద్ద చెత్తకుండీ అక్కడ ఎందుకు వుందో తెలిదు. చెత్తా చెదారం విపరీతంగా పేరుకుపోయి వుంది. "అదిగో ఆ మూల బంతి" వెనుకనుంచి ఎవరోఅరుస్తున్నారు. అతనికి వినబడలేదు. బంతికోసం గబుక్కున లోపలకు దూకాడు.

మరుక్షణంలో అతనికి అర్ధమైంది. అది యెవరూ ఉపయోగించకుండా వదిలేసిన బావి. పైన చెత్త. అడుగున నీళ్ళు. తృటికాలంలో అతడు ఆ బురదలో, ఊబిలో దిగిపోసాగాడు. తాను చచ్చిపోతున్నాడు. "పద్మా!" అనుకున్నాడు. కన్నుమూసి తెరిచే వ్యవధిలో కంఠం వరకూ ఆధారం దొరుకుతుందేమోనని తడిమాడు. ఏదో తగిలింది. గోడలోంచి పాకిన ఏదో మొక్కని గట్టిగా పట్టుకున్నాడు. చేతులు వణుకుతున్నాయి. కళ్ళు మూసుకుపోతున్నాయి. "పద్మా! పద్మా!"

పైనుంచి కుర్రాళ్ళు అరుస్తున్నారు. కంగారుతో కేకలు పెడుతున్నారు. ఒకడెవడో ముందుకి వంగి బ్యాట్ అందించాడు అతడ్ని వెనకనుంచి మరో యిద్దరు గట్టిగా పట్టుకున్నారు. మధుబాబు చేయెత్తి శక్తినంతా ఉపయోగించి దాన్ని పట్టుకున్నాడు. రెండు మూడు నిమిషాలు యమయాతన మీద పైకి లాగేశారు.

వళ్ళంతా బురదా, మురికీ, ఎలా వుండాలో అలావున్నాడు అతను.

గదికి వెళ్ళాక శుభ్రంగా తలంటు పోసుకుని, బట్టలేసుకుని కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

"దూరంగా వుండకు పద్మా! ఉండలేను నిన్ను విడిచి. ఇలా బ్రతకలేను."

రాత్రి పదకొండు దాటింది, పద్మజ తమ యింట్లో ఓ గదిలో కూర్చుని రాసుకుంటోంది, బయట ప్రళయంగా వర్షం పడుతోంది.

"మీరు ఎక్కడకూ వెళ్ళలేరు మధుబాబూ! నేను వున్నన్నాళ్ళూ అది మీకు చేతకాదు. ఇలా ఓ రాత్రివేళ యింట్లో అంతా నిద్ర పోతూంటే బయట జోరున వాన పడుతూండగా ఈ గదిలో లైటు వేసుకుని కూర్చుని మీకో యువతి, మధ్య మధ్య ఆలోచిస్తూ, పాలభాగాన కలం ఆనిస్తూ ధ్యానముద్రలో పడిపోయి యిలా ఉత్తరం రాస్తోందంటే అదెంత అదృష్టం? మీ అదృష్టానికి అసూయగా వుంది.

మధూ! మధూ! మీరు నాకెప్పుడు కనిపిస్తారు.? అసలు కనిపించరా?

వచ్చెయ్యండి మధూ! అక్కడో క్షణం కూడా వుండొద్దు. వచ్చెయ్యి.. వచ్చెయ్యి. నీకోసం ఎదురు చూస్తూంటాను వెయ్యికళ్ళతో. ఎప్పుడు వస్తావో రాయి. సరాసరి స్టేషన్‌కి వచ్చేస్తాను. లేకపోతే ఎక్కడన్నా దిగి ఫలానా చోట దిగానని కబురు చెయ్యి. పరుగెత్తుకు వచ్చేస్తాను. ఏం మధూ! మాట్లాడవ్? ఎప్పుడు వస్తావు? రా...రా...రా.."

22

పద్మజ దగ్గర కెళ్ళిపోవాలనిపించింది మధుబాబుకు. నిజంగా అలా ఆదరిస్తుందా తనను? తనతో ఎక్కడికైనా వచ్చేస్తుందా? అంత ధైర్యం. స్వాతంత్రం వున్నాయా ఆమెకు? ఇల్లూ, నిబంధనలూ యివేమీ లేవా?

"మీతో రెండు నిమిషాలైనా ఏకాంతంగా గడపాలి, నన్నెక్కడికైనా తీసుకుపోండి. అలాంటి అవకాశం లభిస్తుందా నాకు?" అంటుంది పద్మజ.

ఎందుకంత భయం ఆమెకు? అలాంటి అవకాశం ఎందుకు లభించదు?

అసలు తమ యిద్దరి బంధాన్ని గురించి ఏమని తలపోస్తూ వుంటుంది పద్మజ? దీనికి పర్యవసానం ఆమెకవసరంలేదా? శాశ్వతంగా ఇదే వాంఛిస్తోందా?

వెళ్ళిపోవాలని వుంది ఆమె దగ్గరకి. నిజంగా వెళ్ళిపోయేవాడే కాని యింతలో ఆమె దగ్గర్నుంచి వచ్చిన మరో ఉత్తరం అతని గుండెల్ని చీల్చింది. అతన్లో దారుణ సంక్షోభాన్ని లేపింది.

"ఎందుకిలా అయింది? నేనేమిటి ఊహిస్తున్నాను" అని పద్మజ విసుక్కుమంది.

అతనితో పరిచయం అయినప్పట్నుంచీ అతన్ని గురించి అతని రూపాన్ని గురించి గొప్పగా ఊహిస్తోంది. అట్లా ఊహించకూడదు అని చాలాసార్లు అనుకుంది. తనుగా తను తన్ని వెదుక్కుంటూ వచ్చాడు. లేకపోతే అసలు యిన్ని ఆలోచన్లు, అనుభూతులు చెలరేగేవి కావేమో? అతని ఉత్తరాలు తనని మరింత ఊహాలోకంలో విసిరేశాయి. అతని పేరు

గుర్తుకు రాగానే. అతని మాటలు చదువుతోంటే ఓ మధుర మనోహర రూపం మనోపథంలో సాక్షాత్కరించింది. ఎంత వద్దనుకున్నా, ఎంత తిరస్కరిస్తున్నా ఎప్పుడూ అదే సుందర రూపం, ఆ వంకెల జుత్తూ. సుందర తరళ నయనాలు, తెల్లటి దేహకాంతి, ఉన్నతమైన అతని సుకుమార మూర్తి. ఆ చిలిపి చేష్టలూ, చొరవా, ముఖ వర్చస్సూ..

"నేననుకున్నట్లు అతను ఎట్లా వుంటాడు? ఇది అన్యాయం" అనుకుంది.

"అట్లా వుండకపోతే? ఒకవేళ అతను అట్లా వుండకపోతే?

భరించగలదా తను? తన ఊహా స్వప్నం చెదిరిపోతుంది. గాజులా గలగల పగిలిపోతుంది.

ఎంత మంచివాడు అతను? అతని మనస్సు ఎంత సున్నితము? అలాంటి మనస్సు చాలదా? ఎందుకు రూపం గొడవ? ఏం చేసుకుంటుంది దాంతో తను?

మనస్సు అంగీకరించడంలేదు.

అతను వచ్చేస్తే, తాను ఆశాభంగం పొందితే, తాను దురపిల్లుతోంటే ఎవరు ఓదారుస్తారు తనని? అబ్బ! ఎట్లా యీ అవస్థ భరించటం? అతను వచ్చేస్తాడేమో? రాకపోతే తను వుండగలదా? వస్తే హా ఏమిటి భగవాన్? నన్నింత ఊహావాసిగా ఎందుకు జన్మింపచేశావు?

అతనికి అబద్ధం రాయాలనిపించలేదు. రాసేసింది తన మనఃకల్లోలం.

మధుబాబు అద్దంలోకి చూసుకున్నాడు.

"తాను అందంగా వుంటాడా?"

జీవితంలో మొట్టమొదటిసారిగా యీ ప్రశ్న అతి సీరియస్‌గా వేసుకున్నాడు.

జుట్టు వంకెలూ, ఉంగరాలూ తిరగలేదు. తాను తెల్లగానే ఉంటాడు. తన కళ్ళు కొంచెం చిన్నవి. సన్నగా, పొడుగ్గా వుంటాడు. కాస్త బలహీనంగా వుంటాడు. తన రూపాన్ని గురించి అసంతృప్తి ఏమీలేదు. క్లాసు అమ్మాయిలందరూ తనతో మాట్లాడటానికి ఉత్సాహం ప్రదర్శిస్తారు.

"నేను నీలా వుండి, నీ పొజిషన్‌లో వుంటే యీ అమ్మాయిలందర్నీ అరచేతిలో వుంచుకునేవాడ్ని" అంటూండేవాడో మిత్రుడు. అది ప్రగల్భం కావచ్చు. తనలో ఆకర్షణ వుందా ఏమయినా? రాజ్యలక్ష్మి తనని ఏం చూసి ప్రేమించింది? అతనికి

చాలామంది ప్రేమగాధలు తెలుసు. వాళ్ళందరూ బొత్తిగా చెప్పుకోదగిన వాళ్ళుకాదు. వాళ్ళకు సంప్రాప్తంగ్నా సమస్య తనకే ఎందుకు కలిగింది? తాను ఎప్పటికీ దురదృష్టవంతుడేనా?

పద్మజ రాసిన ఉత్తరం అతన్ని చిత్రవధ చేస్తోంది. తనని అతీతంగా ఊహించే, ఆమె ఆరాధిస్తోంది. ఆమె ఆరాధించేది తనని కాదు, అసలావ్యక్తి భూమ్మీద లేదు. తాను వొట్టి నిమ్మిత్తమాత్రుడు. కలలను కలిగించటానికీ, మళ్ళీ పగలకొట్టటానికి జన్మించిన దౌర్భాగ్యుడు. ఆమె తన సాహిత్యాన్ని ప్రేమించటం లేదు. తనని మధుబాబుగా ప్రేమించటం లేదు. ఎందుకట్లా అయింది యీ పరిస్థితి. తన ఉత్తరాలే అట్లా చేశాయా? అంత గొప్పగా రాయలేదే తను. ఇంకా ఎట్లా ఎన్ని గుండెలతో కలుసుకుంటాడామెను? తనని చూసే ఆమె ద్వేషిస్తుంది.అబ్బ! "యితనికా యిన్ని ఉత్తరాలు యింత యిన్స్పిరేషన్‌తో రాశాను" అని వెలవెలపోతుంది. తన కిహ ఆత్మహత్య శరణ్యం. ఎన్నడూ అనుకోని సమస్య. తనని అల్లుడిగా చేసుకోవాలని ఎంతోమంది తలిదండ్రుల్ని తహతహపడేటట్లు చేసిన ఓ అబ్బాయి ఎదుర్కుంటూన్న సమస్య.

ఇంక పద్మజకు ఏ స్వేచ్ఛతో రాయగలడు తను?

"ఈ అగ్ని పరీక్ష భరించలేను పద్మా! ఈ మంట భరించలేను."

ఆమె మళ్ళీ ఉత్తరం రాసింది. అతను జవాబివ్వలేదు. రాద్దామని ఎంతో కోరిక కలిగింది. కాని ఎట్లా? ఎన్ని గుండెలతో.

పద్మజ మరో ఉత్తరం రాసింది.

అతను నిగ్రహించుకున్నాడు.

పద్మజకు కోపం వచ్చింది. "ఎంత అహం? అసలు మీ జాతి రక్తంలోనే వుంది యిదంతా"

ఎట్లా అర్థమవుతుంది ఆమెకు. యిట్లా గుండెలను చీల్చే వ్యక్తికి?

క్లాస్‌లో అతను పరధ్యానంగా కూర్చున్నాడు. ప్రొఫెసర్ పాఠం చెబుతున్నాడు. కాసేపటికి మధుబాబు పాఠం వినలేదని గ్రహించాడు. అతనివంక చూసి, "మిస్టర్ మధుబాబూ" అని పిలిచాడు.

క్లాసంతా అతని వంక చూశారుగాని, అతను మాత్రం యీ లోకంలో లేదు.

"మిస్టర్ మధుబాబూ"

ప్రక్కనున్న స్టూడెంటు అతన్ని గట్టిగా గిచ్చాడు. ఎక్కడో లీలగా వినబడినట్లయింది ప్రొఫెసర్ కంఠస్వరం.

"యస్ సర్" అన్నాడు తొట్రుపాటుతో లేచి నిల్చుని.

అతని కళ్ళు ఎర్రగా వున్నాయి. గొంతు వొణుకుతోంది.

"ఆర్ యు లిజనింగ్ టు ది లెసెన్?

మధుబాబు తలవంచుకుని "సారీ సర్."

ఆయన ఆగ్రహించలేదు. "సిట్ డౌన్. బి. యటెన్టివ్?"

మరునాడు మధ్యాహ్నం మధుబాబు ఎవ్వరూ లేని చిన్న గదిలో కూర్చుని, ముందున్న బల్లమీద తల ఆనించి, ఆలోచిస్తున్నాడు. వెనక అడుగులు చప్పుడయ్యాయి.

అతనికి వినబడలేదు అలాగే వున్నాడు.

"మధుబాబూ"

అతను ఉలిక్కిపడి లేచి నిల్చుని "యస్ సర్" అన్నాడు భయంగా.

ప్రొఫెసర్ అక్కడున్న కుర్చీలో కూర్చుని "అలా వుంటున్నావేం? హెల్త్ బాగోలేదా?" అనడిగాడు ఆదరంగా.

"అంత బాగోలేదు సార్" అన్నాడతడు వినయంగా.

"ఏం?"

ఏం జవాబు చెప్పాలో తోచలేదు. తడబడుతూ "ఊరికేనండీ.."

"మనసుకూడా బాగుండటంలేదా?"

మధుబాబు అప్రతిభుడయ్యాడు.

"గర్ల్ ఫ్రెండ్ ఎవరన్నా...."

ఈ క్షణాన మధుబాబు ఓ రచయితకాదు. ఓ మానసిక పరిణితి చెందిన వ్యక్తికాదు, ఓ పిల్లవాడు, చిన్నపిల్లవాడు అయిపోయాడు. ఆ ప్రొఫెసర్ వంక జాలిగా చూశాడు నీళ్ళు కార్చటానికి సిద్ధంగా వున్న కళ్ళతో.

"చెప్పు మధుబాబూ. వీలయితే ఏదైనా సలహా ఇస్తాను. ఐయాం యువర్ టీచర్. ట్రీట్ జస్ట్ మి లైక్ యువర్ ఫాదర్" అన్నాడాయన అభిమానం పుట్టిపడే కంఠంతో.

మధుబాబు కరిగిపోయాడు. ఉద్రేకంగా, అమాయకంగా అంతా చెప్పేశాడు. ఒక్క ఊహా స్వప్నం విషయం మినహాయించి, ఆ విషయం వెల్లడి చేయటానికి ఓ విధమయిన వ్యక్తిత్వం అతన్ని వారించింది.

అంతా విని ఆయన ఓ నిమిషం ఆలోచించి "ఆమెని ఎందుకు పెళ్ళిచేసుకోవు మధుబాబూ?" అని అడిగాడు.

"నాకు తెలియటల్లేదు సార్ ఏ విషయం సరిగ్గా. అది మంచిపనే ఔతుందంటారా?"

"అంతకన్నా మంచిపని ఇంకేముంటుంది? ఈసారి సెలవలకి వెళ్ళి ఆమెని కలుసుకో. ఎట్లాంటి పరిస్థితి వచ్చినా నిస్పృహ చెందకు పట్టుదలగా మేరేజ్ చేసుకో?"

ఆ సలహాతో మధుబాబుకు కొండంత ధైర్యం వచ్చింది. ఓ విధమైన ఆత్మవిశ్వాసం కలిగింది. పద్మజ తనని గురించి ఎంతయినా ఊహించుకోనియ్యిగాక. తాను వెళ్ళి ఒక్కసారి కలుసుకుంటే, ఆమెను తనవైపు తిప్పుకోవచ్చుననే మొండి ధైర్యం కలిగింది. ఆ రోజంతా ఉత్సాహంగా వున్నాడు. ఆ రాత్రి హాయిగా నిద్రపట్టింది. చిత్రవధ తగ్గింది.

Post your comments

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)